

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
แก่นของพุทธศาสนาแท้คือจิต

ก่อนจึงหัน

พระวัดป่าบ้านตาดนี้มันจะตายละ อาหารท่วมปากท่วมท้อง ธรรมนี้หายเงียบ เข้าป่าหมดเลย ใครให้รู้จักประมาณตัวเองนะ เราก็เพิ่งมาเห็นนี้แหละ พวกอาหารมารวมอยู่วัดป่าบ้านตาดนี้ ถ้านักปฏิบัติแล้วไม่ต้องถามท่านเข้าใจของตัวเอง แต่นักกินนี่ซิกี้ไม่ต้องถามเหมือนกันมันเข้าใจเอง อะไรจะดี ๆ กว่าจะเข้ามาใส่ปากใส่ท้อง กินแล้วนอนอื้อ ๆ เหมือนหมู ภาวนาไม่ได้เรื่อง นี่เราบวชมาหาธรรม เราไม่ได้บวชมาหาอาหาร การกินสมบูรณ์บริบูรณ์อย่างนี้แต่ธรรมแห้งผาก ชัดกันมากทีเดียว ให้ต่างคนต่างดูตัวเองทุกคน เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องจะสอนกันเรื่องจะบอกกัน เป็นแต่เพียงเผด็จๆ ให้รู้จักวิธีปฏิบัติเท่านั้น

ท่านผู้ที่เป็น สงฆ์ สรรณี คจฺจามิ ของพวกเรานี้ท่านเร้นแค้นกันดารทั้งนั้น ไม่ใช่ผู้สมบูรณ์พูนผล สมัยปัจจุบันยกตัวอย่างเช่นพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้ ไม่มีใครจะสมบุกสมบันเกินท่านแหละว่างั้นเถอะ ทุกข์ยากลำบากที่ไหน ๆ ท่านไปอยู่ที่นั่น ๆ ท่านยังเล่าให้ฟัง คือท่านพูดไปมันไปเฉียดท่านก็เล่าให้ฟังเฉย ๆ เล่าธรรมดา ไปเที่ยวในป่า เขาเชื่อกันว่าพระกรรมฐานฉันแต่ถั่วแตงา ไม่ฉันเนื้อฉันปลา เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาข้าวเปล่า ๆ ให้ เขากินเนื้อกินปลาเขาก็เอาข้าวเปล่า ๆ ใส่บาตรพระ เพราะว่าพระท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลา ท่านฉันแต่ถั่วแตงา เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็ไม่ใส่ให้ เราก็กินแต่ข้าวเปล่า ๆ ท่านว่างั้น คือท่านเล่าท่านพูดไปเฉย ๆ เวลาเรื่องผ่านท่านก็เล่าให้ฟัง ๆ เป็นอย่างนั้นแหละ

พวกเรานี้มันฉันแต่ถั่วแตงา หรือฉันแต่อะไรที่จะทำให้ธรรมจ่ม ๆ ให้ดูเอานะ พิจารณาให้ดี นักปฏิบัติต้องเป็นนักพิจารณาทุกอย่างที่มาเกี่ยวข้องกับตน ผู้ปฏิบัติธรรมอย่าทำสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้นะ ผมก็มองไม่เห็นเพราะมันมากต่อมากพระก็ดี อนุโลมไป ๆ เลยเลอะเทอะไปหมดแล้วเวลานี้ มันมีทุกแบบ พวกฆราวาสก็หากำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ พระก็หากำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ ไม่ทราบจะดูอะไรให้ทั่วถึง เลอะเทอะไปตรงนี้ละ

ให้ดูตัวเอง ๆ ทุกคน ๆ การปฏิบัติธรรมให้ดูหัวใจ อะไรผ่านเข้ามาที่มากกระทบกระเทือนกับหัวใจที่กำลังบำเพ็ญธรรมให้ปัดออก ๆ มันจะอยากจะหิวขนาดไหนอย่าเอาความอยากความหิวนั้นมาเป็นใหญ่กว่าธรรม ต้องถือธรรมเป็นใหญ่ อะไรที่จะเป็นข้าศึกต่อธรรมให้ปัดออก ๆ คำพูดเช่นนี้สมัยนี้ไม่มีนะ มีแต่กิเลสเหยียบแหลก ๆ

พวกพระเราเนี่ยแหละตัวร้ายกาจ ตัวหยาบโลนเดี๋ยวนี้นะ พระเราเนี่ยหยาบโลนมากทั้งเขา ทั้งเราไม่ตำหนิใคร เพราะจิตใจต่ำ อาศัยศาสนาไปวันหนึ่งๆ ยิ่งตั้งศตั้งลาภให้เลย เป็นบ้ายศบ้ายลาภไปเลยพระหัวโล้นๆ เป็นบ้ายศเคยมีที่ไหนพระ ยศของพระคืออรรถ คือธรรม การปฏิบัติตนให้มีความสงบร่มเย็นเป็นสุขภายในจิตใจ นั่นคือผู้บำเพ็ญธรรม เอาตรงนั้น

อะไรจะบกพร่องขาดเขินช่างมัน ขอให้ธรรมกับใจสมบูรณ์ๆ สงบร่มเย็น นี่เป็นที่พอใจและถูกต้องกับคำสอนของพระพุทธเจ้า อดอยากบ้างแหละดี พระองค์สลบไสล ถึงสามหนลำบากไหม มาเป็นศาสตาของพวกเรา เป็นคติตัวอย่างทุกแบบทุกฉบับ มาจากศาสดาองค์เอกทั้งนั้นแหละ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

ผมไม่ไปแต่ต้องสำหรับการทำความเพียรของพระในวัดนี้ บริเวณนอกศาลานี้ เข้าไปแล้วห้ามไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง ให้เป็นทำเลของพระบำเพ็ญเพียร ผมไม่เข้าไปแต่ ผมเทิดทูนธรรมอยู่ตลอดเวลา แม้จะช่วยโลกขนาดไหนความเป็นห่วงใยในพระในเณร เกี่ยวกับอรรถกับธรรมนี้ผมไม่ได้ลดละ นอกจากนั้นยังเสริมตลอดทางด้านปฏิบัติของพระ ผมจะช่วยโลกช่วยสงสารจนจะเป็นจะตายสำหรับเจ้าของเอง ผมก็ไม่เข้าไป เกี่ยวข้องกับพระให้ได้รับความลำบาก เสียเวล่ำเวลาในการบำเพ็ญธรรม จงพากันตั้งใจ ปฏิบัติให้ดี

สติเป็นสำคัญ จำให้ดีทุกองค์ ความพากเพียรอยู่กับสติ ถ้าสติไม่ดี สติไม่มีความเพียรไม่มี เดินจงกรมเอาสักสิบขา ไปยืมขามามากก็ได้ หมาในวัดนี้มีกี่ตัว มี ๑๒ ตัว มันมีกี่ขา ยืมขามามาเดินจงกรมมันก็เป็นขามาไปเลย ไม่มีความพากความเพียรในตัวถ้าขาดสติเสียอย่างเดียว สติ จำให้ดีอย่าให้เดือดร้อนขามมา เดินจงกรมสองขาไม่พอไปยืมขามามา ขามามันมีสติสั่งที่ไหน ไปยืมขามามาเท่าไรก็ยิ่งเป็นหมาทั้งตัว ไปเลยพระ ใช้ไม่ได้นะ

ท่านแสดงไว้เป็นคติตัวอย่างอันดีงาม

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต

อตตานุทิกฺขฐึ อุหจฺจ เหว มจฺจตุตโร สिया

เอว โลกั อเวกขนฺตัม มจฺจุราชา น ปสฺสติ

ดูก่อน โมฆราช โมฆราชเป็นมานพ ๑ ใน ๑๖ คน เป็นผู้ที่ควรจะได้บรรลุนิพพานอย่างรวดเร็ว พระพุทธเจ้าก็จำลองในจุดที่จะบรรลุนิพพานอย่างรวดเร็วเลยด้วยสติ สทา สโต ให้มีสติตลอดเวลา ดูโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิกฺขฐึ ความเห็นว่าเราว่าเขานั่นเป็นก้างขวางคอออกเสีย จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชคือความตายเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นี้ละ

พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราช เราจะเป็นพระแบบไหน ถ้ามีสติตั้งก็จะก้าวเข้าไปสู่พระโมฆราช ถ้าไม่มีสติตั้งไม่เป็นทำทั้งนั้นแหละ นี่ละเป็นคติ ขอให้มั่งมีสติ ชำระจิตใจของตนให้ดี จะเป็นพระโมฆราชได้ด้วยกันทั้งหมด ถ้ามีสติชำระกิเลสให้ขาดสะบั้นไปจากใจแล้วเป็นพระโมฆราชได้ด้วยกันทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าไม่ทรงสงวนไว้สำหรับพระโมฆราช องค์เดียว สงวนไว้กับทุกคนๆ ให้ปฏิบัติตนด้วยความมีสติตั้ง ถอนอัตตานุทิฏฐิความเห็นที่เราว่าเรา นั่นละคือกำงขวางคอกออก จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ ด้วยความมีสติ จำให้ดี

เวลานี้ศาสนาจะมีแต่ชื่อ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดมาตั้งเดิม สดๆ ร้อนๆ ในธรรมของพระพุทธเจ้า แต่มันเน่าเฟะๆ สำหรับชาวพุทธของเรา ไม่ได้สนใจในอรรถในธรรมนะเวลานี้ จิตใจมันต่ำมาก ๆ ทีเดียว ไม่ต้องพูดที่อื่น ก้าวเข้ามาในวัดนี้เราสลดสังเวชนะ เพราะฉะนั้นมันไม่ได้ถึงดูเอาๆ เราดูเอง คำๆ จนจะมีดีแล้วยังเพ่นพ่านๆ เข้ามา ตาก็ถื่อนั้นถื่อนี้ ปากก็อ้า ไม่มีสติ เชื้อซ่าๆ เข้ามา มากี่ถามละซิ มาอะไร หมดเวล่ำเวลาแล้วมาอะไร ถามไม่ได้ถ้อยได้ความ มาเที่ยวอย่างนั้นละ เชื้อๆ ซ่าๆ มาอย่างนั้น เราไล่ออก การไล่ออกนี้ก็เพื่อไม่ให้มาทำลายผู้ปฏิบัติธรรมอยู่ จะเสียไปด้วยกันกับความเชื้อๆ ซ่าๆ นั้นละ

ท่านทั้งหลายมาวัด ดูให้ดี อย่ามาเชื้อๆ ซ่าๆ แล้วมาให้คะแนนพระมาตัดคะแนนพระ ตัปอดเจ้าของเป็นยังงพระดูหมดแล้วนั้น พระดูจนสลดสังเวชแล้วยังไม่รู้ตัวอยู่หรือ ว่าพระนี่โง่หรือ พิจารณาซิ ลูกศิษย์ตถาคตไม่โง่ สติเต็มอยู่นั้น ปัญญาเต็มอยู่นั้น ความละเอียดสุขุมเต็มอยู่กับพระที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมนั้นแลไม่อยู่ที่ไหน ถ้าเป็นแบบเดียวกันก็แบบเดียวกัน เชื้อๆ ซ่าๆ แม้อยู่ในวัดมันก็เป็นมูตรเป็นคูด วัดก็เป็นส้วมเป็นถานของมูตรของคุณ คือพระเนรปฏิบัติเหลวแหลกไปนั้นแล ถ้าปฏิบัติตัวไม่ดี ขอให้ท่านทั้งหลายพิจารณานะ

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอ ขอให้ได้มาเฉียดที่จิตใจด้วยความมีสติ ด้วยความมีหิริโอตตตัปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม กระทบยืมยืมย่องต่ออรรถต่อธรรมต่อบุญต่อกุศล นี่จะเป็นเครื่องหมายของมนุษย์ชาวพุทธเรา อย่าอยู่เฉยๆ วันหนึ่งๆ กินไปนอนไปๆ เขาก็เพลिनเราก็เพลिन ไม่ทราบว่าจะเพลินหาอะไร จุดหมายปลายทางไม่มี นี่ละพวกจม ให้มีจุดหมายปลายทางซิ ตื่นตามมาชำระลึกลงพุทโธ วันหนึ่งอย่างน้อยอย่าให้ลืม พุทโธให้ได้สัก ๕ หน ก็พอมีระลึกถึงบุญถึงบาปได้บ้างคนเรา อย่าลอยลมๆ นะ เลอะเทอะมากชาวพุทธในเมืองไทยเราเวลานี้ ชาวพุทธชาวพระเลอะเทอะไปตามๆ กันหมด จำให้ดี เอละจะให้พร

หลังจ้งหัน

(พระสงฆ์จากวัดถ้ำเกีย จ.อุดร นำคณะญาติโยมจากประเทศอินโดนีเซียมากราบนมัสการหลวงตา ประมาณ ๓๐ คน)

พระจากวัดถ้ำเกีย ญาติโยมจากประเทศอินโดนีเซียมากราบครับ

หลวงตา เมืองอุดรเรามันตายหมดแล้วหรือ มีคนไปกราบหรือเปล่าตรงนั้น หรือมีแต่เมืองอินโดนีเซียมากราบถ้ำเกีย เมืองอุดรเรามันตายกันหมดหรือ ตีเกราะหากัน มันไปไหนหมดเมืองอุดร เวลาจะพูดอย่างนั้น มันหากมีของมันตกลงแทรกในนั้นแหละ อินโดนีเซียมากไหม

พระจากวัดถ้ำเกีย ประมาณ ๓๐ ครับ

หลวงตา นู่นนะตั้ง ๓๐ เมืองอุดรแตก ท่านสอนแบบไหนล่ะทางอินโดนีเซียถึงได้เคารพเลื่อมใสมาตั้ง ๓๐-๔๐ คน ผมก็สอนเต็มเหนี่ยวเหมือนกัน ไม่เห็นมีอินโดนีเซียที่ไหนมาเลย เหนอ

พระจากวัดถ้ำเกีย ผมไปจำพรรษาที่นู่นครับ

หลวงตา เออ ยอมรับ เพราะผมไม่เคยไปจำพรรษา เอาตรงนั้นละแพะชนะกันตรงนี้ ไปจำพรรษาอินโดนีเซีย พาอินโดนีเซียมาตี ตืออยู่ นี่แหละใจมีภาษาเดียวอย่างว่า บุญบาปเข้าได้ ท่านไปอยู่ทางนู่นนานเท่าไร

พระจากวัดถ้ำเกีย ๒ พรรษาครับผม

หลวงตา ทางอินโดนีเซียเขาถือศาสนาอะไรบ้าง

พระจากวัดถ้ำเกีย ส่วนมากเป็นอิสลาม ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ศาสนาพุทธประมาณ ๑๐%

หลวงตา ไม่ว่าที่ไหนไม่ว่าอะไรของดีย่อมมีน้อยเสมอ ของไม่ดีมีเกลื่อนโลก ของดีมีน้อยมาก จิตใจเราเวลาหมุนไปทางไม่ดีมีมาก ทั้งๆ ที่เราเป็นนักภาวนาๆ จิตใจมันไขว่มันคว้านมันย่งแต่ภายนอกมากต่อมาก ที่จะหมุนเข้ามาสู่ตัวเหตุอันเป็นพินเป็นไฟคือกิเลสภายในใจนี้มีน้อยมาก ย่นเข้ามาซิ ย่นเข้ามา ทั้งๆ ที่เราภาวนา แต่จิตที่มันเป็นกิเลสเป็นโลกมันหมุนรอบตัวตลอด ความเพียรจนก้าวไม่ออกนี่เวลามันหยาบ จิตใจเวลาหยาบ หยาบอย่างนี้

คือมันหมุนรอบตัว กิเลสมันเป็นอัตโนมัติ มันหมุนอยู่ในหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมัน ไม่มีใครบังคับ เป็นของมันเอง เป็นอย่างนี้สัตว์โลกทั่วๆ ไป แต่ก่อนเราก็ไม่ได้คิดนะธรรมชื่อนี้ไม่คิดแต่ก่อน ก็ปล่อยให้มันหมุนไป เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา มีแต่กิเลสหมุนจิตใจ จิตใจนี้เป็นเหมือนฟุตบอลถูกเตะถูกถีบตลอดทั้งเขาทั้งเรา เราก้

ไม่ได้คิดแต่ก่อน นี่ก็เพราะการบำเพ็ญจิตใจนั้นแหละที่จะได้รู้เงื่อนไข ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานมีแต่กิเลสตะกิบกิเลสยันตลอดเวลา ชัดกันไปชัดกันมา

ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราลืมเมื่อไรน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ไปสู้กับกิเลสอยู่บนภูเขา นี่เวลาจิตใจอ่อนเปียกกิเลสมีอำนาจมาก มันตะ สติพยายามตั้งปับ ตั้งเพื่อล้ม ไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ตั้งหน้าตั้งตาตั้งเท่าไรล้มทั้งนั้น ๆ สุดท้ายก็เอาน้ำตาสังเวยกิเลส ถึงขนาดอุทานที่เดียวนะ แต่คำอุทานนี่ก็เป็นผลดีอยู่ อันนั้นละที่ได้เป็นข้อเคียดแค้น แล้วข้อเคียดแค้นนี่ก็ต้องให้พิจารณาไปอีก ความเคียดแค้นธรรมดาทั่วๆ ไปนี่เป็นกิเลสเคียดแค้นให้สัตว์ให้บุคคลใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่เวลาความเคียดแค้นในกิเลสในหัวใจเราที่จะเอากันให้มันพังลงนี่ความเคียดแค้นนี้เป็นธรรม

นี่ละถึงน้ำตาร่วง ถึงขนาดอุทานอยู่คนเดียว โอ มึงเอากูขนาดนี้เซียวเหรอ กูมึงในจิตนะ เป็นอยู่ในจิต มึงเอากูขนาดนี้เซียวเหรอ น้ำตาร่วงสู้มันไม่ได้ พอตั้งพับล้มทันที ๆ เลย นี่กระแสวิกเลสของกิเลสที่เวลามันรุนแรง รุนแรงขนาดนั้น เอามาทดสอบกันกับเวลาที่ความเพียรเราหนักเข้าๆ สติปัญญาดีขึ้น กิเลสล้มผล็อยๆ ตั้งพับขึ้นมาี่ขาดสะบั้นไปเลย นี่เวลาเราอบรมของเราดีแล้ว ออกมาจาก..มึงเอากูขนาดนี้เซียวเหรอ เอละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย มุมานะเคียดแค้นให้กิเลสภายในใจของตัวเอง

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่ลืม อะไรที่ลงได้ฝังใจแล้วไม่ลืม อย่างที่กิเลสเอาเราจนน้ำตาร่วงบนภูเขาเราก็ไม่ลืม ถึงขนาดอุทานว่า เหอ มึงเอากูขนาดนี้เซียวเหรอ เอละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่งจนได้ ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่เคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรมนะ เป็นความมุมานะขึ้นอย่างหนัก หนักเรื่อย ถือเอากฎเกณฑ์นี่ละเคียดแค้นให้กิเลสเป็นเครื่องหนุณความเพียรของเรา พาดลงไปๆ ไม่หยุดไม่ถอย ครั้นต่อไปกิเลสมันก็อ่อนละชิเพราะเราสู้ไม่ถอยๆ

เอาถึงขั้นว่ากิเลสไหลขึ้นมาไม่ได้เลย ขั้นนี้เป็นขั้นความเพียรอัตโนมัติแล้วนะ สติปัญญาอัตโนมัติแล้วหมุนตัวเป็นธรรมจักรตลอด เรียกว่าเป็นเอง ความเพียรถึงขั้นฆ่ากิเลสด้วยความแกล้วกล้าสามารถของสติปัญญาแล้วหมุนไปเอง เหมือนกิเลสหมุนหัวใจเราเป็นเอง แต่เวลาธรรมมีกำลังกล้าก็หมุนกิเลสเช่นเดียวกัน โผล่ขึ้นมาไม่ได้ขาดสะบั้นๆ เลย กลางคืนกลางวันไม่ได้หลับได้นอน จนจะตายจริงๆ ต้องบังคับกับพุทโธ

คำว่าบังคับกับพุทโธ คือสติปัญญามันแกล้วกล้าสามารถ มันพุ่งๆ ตลอดเวลา จนกระทั่งการหลับนอนไม่หลับ หลับไม่ได้ กิเลสกับธรรมพืดกัน ไม่ให้หลับ มันอยู่ที่หัวใจ นอนอยู่มันก็ชัดกันที่หัวใจ นี่ถึงขั้นอัตโนมัติของสติปัญญาฆ่ากิเลสแล้วเป็นอย่างนั้น ทีนี้เราจะพักจิตให้มีความสะดวกสบายบ้างทำอย่างไร จิตนี้เวลามันหมุนมันหมุนถึง

ขนาดนี้เจ้าของก็จะตาย เหนื่อย เหนื่อยในหัวอก หัวอกตรงนี้ละ สติปัญญาฟัดกันไม่ถอยกับกิเลส แล้วจะอย่างไรจะได้พักให้พอสะดวกสบายบ้าง

สุดท้ายเอาพุทโธมา เราไม่ลืม เอาพุทโธมาเป็นคำบริกรรม คือถ้าเราจะทำจิตให้สงบนี้ไม่สงบ ปัญญาออก สติปัญญามันรุนแรงมาก ฟุ้งๆ เพลินกับการฆ่ากิเลส รั้งไม่อยู่เลย ต้องเอาพุทโธมา ตั้งพุทโธลง พุทโธๆ ให้จิตอยู่กับพุทโธ ห้ามไม่ให้สติปัญญาออกไม่ได้ธรรมดา ต้องเอาพุทโธมาเป็นที่ขยับของสติ สติจับอยู่กับพุทโธ พุทโธๆๆ คำว่าเปลือไม่ยากพูด แต่พออ่อนทางนี้เท่านั้นละมันจะออกทางด้านปัญญา เอาพุทโธๆ ๆ ติดแนบเรียกว่าให้หนักแน่นทางพุทโธ สติอยู่ที่นี้หมดเลย ที่นี้จิตก็สงบลง แน่วเลย ลงด้วยพุทโธ

ห้ามธรรมดาไม่อยู่ สติปัญญาออกรุนแรงมาก ท่านทั้งหลายฟังเสีย นี่ละในวงความเพียรถอดออกมาจากหัวใจเรามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ถึงขั้นอ่อนเปียกน้ำตา ร่วงบนภูเขาแล้วก็เล่าให้ฟัง นี่ถึงขั้นสติปัญญามีกำลังกล้าฟัดกับกิเลสไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืนก็มาเล่าให้ฟัง นอนจริงร่างกายนอนแต่สติปัญญากับกิเลสฟัดกันอยู่บนหัวใจมันไม่ได้นอนนี่นะ สุดท้ายแจ่มๆ กลางวันมันก็จะไม่นอนอีก อ้าว นี่มันจะตายแล้วนะนี่ อ่อนไปหมดร่างกาย ทำอย่างไร เอาพุทโธมาบริกรรม จะพักจิตเข้าสู่สมาธิ ทั้งๆ ที่สมาธิแต่ก่อนนี้เก่งมาก

เวลามันออกทางด้านปัญญาแล้วทางด้านปัญญาเหนือสมาธิ ไม่สนใจกับสมาธิ มีแต่ฟุ้งทางด้านปัญญาเลย นี่ละมันเอาเข้าสู่สมาธิไม่ได้ ต้องเอาพุทโธ เอาพุทโธๆ สติจับกับพุทโธไม่ให้ปล่อยนะ พุทโธๆ แล้วจิตก็ค่อยสงบลงๆ แน่วลง พอจิตลงสู่ เอกัคคตา จิต เอกัคคตาธรรม แน่วลงนี้แล้ว ที่นี้จิตสงบเงียบเลย นั่นละเรียกว่าเหมือนถอดเสื้อถอดหมาม สงครามระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันยุติในเวลาจิตเข้าสู่สมาธิ สงบเป็นอารมณ์อันเดียว บังคับไว้นั้น จนกระทั่งจิตใจมีกำลังกระปรี้กระเปร่าขึ้นภายในตัวเอง เหมือนถอดเสื้อถอดหมามเบาหมด ร่างกายจิตใจเบาหมด เห็นว่าได้กำลังพอสมควร พอเรารามือเท่านั้นมันก็ผิงออกเลย

ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติเป็นอย่างไรเอง ท่านทั้งหลายฟังเอาในวงความเพียร เราเป็นผู้มาแสดงเอง เป็นเอองนำมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จึงไม่สงสัยว่าจะผิดไป นี่ละถึงขั้นสติปัญญาเป็นอัตโนมัติกิเลสนี้ไหลมาไม่ได้เลย ไหลไม่ได้ๆ เพราะกำลังวังชา สติปัญญาแก่กล้าสามารถ พอไหลขึ้นมาข้างสะบั้นๆ เอาไม่หยุดไม่ถอย เอาจนเต็มเหนี่ยว สติปัญญาอัตโนมัติไหลเข้าสู่มหาสติ-มหาปัญญานี้ยิ่งเก่งมาก หมุนตัวๆ เอาขอสรูปเลย ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ ไม่มีอะไรเหลือเลย เหมือนฟ้าดินถล่ม

ที่นี้ที่หมุนตัวเป็นเกลียวอยู่นั้นเงียบเลย ก็เลสขาดเสียอย่างเดียวไม่มีอะไรเป็นข้าศึก ที่ทำให้หมุนตัวๆ เพราะกิเลสเป็นต้นเหตุ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วงานที่หมุนตัวๆ หยุดก็ทันที ก็จะทำกับอะไร ถ้าว่ากิเลสก็ขาดสะบั้นให้เห็นต่อหน้าต่อตาแล้ว สติปัญญาหยุดเอง ทั้งๆ ที่เป็นมหาสติ-มหาปัญญาหยุดก็ตัวเอง รู้เอง สนฺทิฏฐิโก รู้ผลงานของตนโดยลำดับลำดับตา จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีเหลือ แล้วงานเหล่านี้หยุดเอง กิเลสนี้ละเป็นเครื่องหมุนจิต จึงทำให้สติปัญญาหมุนตามกิเลสพืดกัน

พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปสติปัญญาก็ยุติทันที หหมด จากนั้นมาไม่เห็นมีอะไรมาทวนใจ ในสามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรทวนใจ นอกจากกิเลสอย่างเดียวเท่านั้น ชี้นำได้เลย นอกจากกิเลสอย่างเดียว พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรทวน ตั้งแต่บัดนั้นตลอดเลยที่นี้ หหมด นั้นละหมดทุกข์ บรมสุขขั้นขั้นที่รับกัน นิพพานเที่ยงบอกในตัวเสร็จ กฏ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ที่ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างให้แปรปรวนไปตลอดมานั้นถึงขั้นนิพพานเที่ยงแล้วหมดกฏอนิจจัง ไม่มี ดับหมด

นี่ละการประกอบความพากเพียร เราพูดเรื่องอะไรมามันถึงได้หมุนเข้ามา พูดถึงเรื่องกิเลสมันหมุนจิตใจของสัตว์โลก เราก็มไม่เคยคิดว่าสติปัญญาฆ่ากิเลสนี้จะหมุนเป็นธรรมจักร หมุนเป็นอัตโนมัตติเหมือนกิเลสหมุนบนหัวใจสัตว์ แต่ก็หมุนแล้วในหัวใจเรา หมุนจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีเหลือ หมุนเองเป็นเอง จนกระทั่งนอนไม่หลับ กลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันยังจะไม่หลับ คือมันหมุนของมันเองโดยอัตโนมัตติด้วยความเห็นโทษในวัฏจักรที่จะหมุนตัวออกให้หลุดพ้น อะไรเป็นข้าศึกพืดกับสิ่งที่ เป็นข้าศึกคือกิเลสตลอดเวลา พอกิเลสขาดลงไปแล้วไม่มีอะไรทวนใจ แสนสบาย ท่านว่านิพพานเที่ยง มันก็เที่ยงอยู่ที่จิต กฏอนิจจังไม่มีแล้วจะเอาอะไรมาทำลาย มันก็เที่ยงละซี

เราพูดถึงเรื่องการประกอบความพากเพียร พุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอกนะ ท่านทั้งหลายให้จำเอา สดๆ ร้อนๆ อยู่กับผู้ปฏิบัติธรรม แต่ไม่อยู่กับโมฆบุรุษโมฆสตรีที่ไม่สนใจกับบรรดากับธรรม ทั้งๆ ที่ว่าถือพุทธศาสนา ถือพุทธๆ แต่หัวใจไม่เป็นพุทธ มันเป็นผีๆ ไปเลย ให้กิเลสเอาไปถลุงทั้งวันทั้งคืน พอธรรมะได้ขึ้นกับใจแล้วกิเลสขาดสะบั้นลงไป นั้นละพุทธะแท้ที่อยู่หัวใจ จะว่าถือพุทธศาสนาหรือไม่ถือก็แล้วแต่ มันพอตัวอยู่ในนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องทูลถามหาพระพุทเจ้าว่ามีที่พระองค์ ถามหาอะไร

เราอยู่ในท่ามกลางแห่งความหลุดพ้นเหมือนพระพุทเจ้าทั้งหลายแล้ว พระสาวกทั้งหลาย พระพุทเจ้าทั้งหลายเป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วนๆ เหมือนน้ำในมหาสมุทรทะเลหลวง เราก็อยู่ตรงกลางนั้น จ่อลงไปตรงไหนก็เป็นน้ำมหาสมุทรทะเล

หลวง เราจะไปถามหาน้ำมหาสมุทรที่ไหน ที่นี้จิตพอจ่อเข้าไปถึงความหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงแล้วก็คือน้ำมหาสมุทรนิพพาน จิตลงเข้าไปจุดกลางนี้กระเทือนถึงพระพุทธเจ้าทั้งหลายหมด ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้าละ อันนี้เป็นอันเดียวกันแล้วกับพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เหมือนกับน้ำทั้งหลายที่เป็นอันเดียวกันแล้วในวงมหาสมุทร ตกมาหยดใดก็เป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกัน ตกมาจากบนฟ้าก็เป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด

อันนี้ก็เหมือนกัน ผู้บำเพ็ญบารมีธรรมเมื่อเข้าถึงขั้นวิมุตติธรรมแล้วไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้าว่าอยู่ที่ไหน เราอยู่ในท่ามกลางแห่งความเลิศเลอแล้ว พระพุทธเจ้าเลิศเลอฉันใดธรรมชาตินี้ก็เลิศเลอฉันนั้น ท่านแสดงว่า นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย.บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายนับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย เสมอกันหมด ไม่มี ความยิ่งหย่อนต่างกันเลย เรียกว่าอยู่ท่ามกลางความบริสุทธิ์เหมือนกันหมด ถามหากันอะไร ถามหาพระพุทธเจ้าหาอะไร เมื่อเข้าถึงขั้นอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้า ท่ามกลางความบริสุทธิ์ ท่ามกลางแห่งนิพพานเที่ยงแล้วเหมือนกันหมดเลย นั้น ให้มันเห็นอยู่ในหัวใจ ปฏิบัติไป

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ออกจากภาคปฏิบัติ เพียงนับถือเฉยๆ ก็เป็นกึ่งก้านสาขาดอกใบของพุทธศาสนา ดีเรื่องดี ดีเข้าไปเป็นชั้นๆ เข้าไปจนถึงรากแก้วรากฝอย ถึงแก่นของพุทธศาสนาแท้คือจิต จิตถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วสุดยอดเลย นั่นละพุทธศาสนาสุดยอดอย่างนั้น ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ เราเกิดมาในท่ามกลางพุทธศาสนาอย่าให้เสียท่าเสียทีไป ไม่เกิดประโยชน์อะไร เร่ๆ ร่อนๆ โอ๊ย เราสลดสังเวชนะ ยิ่งจวนจะตายเท่าไรยิ่งได้ปลงธรรมสังเวช ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามยกตนข่มท่าน มันหากเป็นโดยหลักธรรมชาติของมันในจิตดวงนี้

เห็นเข้ามาเพ่นๆ ฟ่านๆ ดูแล้ว โอ๊ย สลดสังเวช คือไม่มีที่เกาะที่ยึด มาแบบเพ่นๆ ฟ่านๆ ตามประสีประสามา รื่นเริงบันเทิงมาด้วยอำนาจของกิเลส อย่างนั้นทั้งเขาทั้งเรามันเหมือนกันหมด ที่นี้จิตที่เป็นธรรม ธรรมที่เป็นจิตเป็นอันเดียวกันแล้วมันจำหมด มันเห็นหมด จะไม่สลดสังเวชได้อย่างไร ธรรมชาติหนึ่งเลิศเลอ ธรรมชาติหนึ่งเลวร้าย ธรรมชาติหนึ่งหาที่เกาะที่ยึดไม่ได้ อยู่ท่ามกลางกองไฟ ราคคฺคินา โทสคฺคินา โมหคฺคินา เผออยู่ในหัวใจเอาความวิเศษมาจากไหน อีกอันหนึ่งเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอบริสุทธิ์สุดส่วนแล้วในหัวใจ ดูกันมันก็ดูได้ง่ายละซิ

ขอให้ท่านทั้งหลายได้ตั้งใจปฏิบัติ เราได้พบพุทธศาสนานี้เรียกว่าเลิศเลอสุดยอดแล้ว อย่าปล่อยยอ่ยวาง รักษาจิตให้ดี จิตนี้ละเป็นผู้ที่จะเลิศเลอ เลวร้ายที่สุดก็คือจิตดวงนี้ ถ้าพาให้มันเลวร้ายไปตามกิเลสจะเลวร้ายโดยลำดับ จนกระทั่งหมดค่าหมด

ราคา ทั้งที่ยังไม่ตายหมดคุณค่าแล้ว ถ้าฟิตจิตใจของเราให้ดีแล้วมีคุณค่าตลอดๆ จนกระทั่งถึงวันตาย ถึงวิมุตติหลุดพ้นคือจิตดวงนี้เอง เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอด พากันจำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz